

Prológus

Alex

2002 tavasza

Azt hittem, a tavasz a szünetet hozza el. Vártam a tábort, a sza-badságot, hogy kiszakadhassunk az otthoni örületből, de he-lyette az a reggel egy idegen, de annál rémisztőbb érzést adott.

Csupán tizennégy éves voltam, de tisztán emlékszem arra a pillanatra, amikor a testvérem bejött hozzám, miután hos.-szú időre bezárkóztak a szüleimmal a dolgozószobába. Félelmet láttam átsuhanni a szemében, viszont amint észrevett, rögtön kihúzta magát, és egyszerűen odavetette, hogy el kell mennie. Nem értettem, azt hittem, hogy valami dolga akadt, és mind-össze pár órára lép le. De amint tekintetünk találkozott, máris tudtam, ez más. Nyeltem egy nagyot, miközben éreztem, ahogy a levegő beszorul a tüdőmbe, és a könnyeim is eleredtek. El fog hagyni! Hiába törtem a fejem azon, mi történhetett odalent a szobában, csak annyit tudtam, olyan döntés született, ami el-szakítja tőlem.

Azonnal hozzábújtam, mintha pehelykönnyű testemmel megállásra kényszeríthettem volna. Ő is szorosan átölelt. Érez-tem, ahogy darabjaira hullik, ahogy remegő ujjjaival elsimította a hajamat. Felnéztem rá, a tekintetében láttam a megmásítha-tatlan elszántságot, ennek ellenére tartotta magát. Amint lefejtett magáról, én továbbra is elkeseredetten szorítottam a kezét, addig legalább valóságosnak tűnt a közelsége.

Viccelődve próbálta menteni a helyzetet, de eredményte-lenségét végül kemény szavakkal és tettekkel ellensúlyozta. Ki-rántotta karját remegő markomból, és berohant a szobájába. Árnyékként követtem volna, azonban az orrom előtt becsapó-dó ajtó megállított. Kétségbeesetten néztem farkasszemet a ke-gyetlen fafelülettel, amely gúnyosan adta tudtomra, ennyi volt, nincs tovább. Egy ajtó bezárult, ráadásul elnyelte a bátyámat.

Vasárnap apámmal együtt elmentek, azonban az öreg nél-küle tért vissza. Anyám lapított, és senkitől sem kaptam választ kétségbeesett kérdéseimre. Egyedül az a tény maradt, hogy John-ny többé már nem fog velünk lakni. A magány, a fájdalom és a düh felváltva jellemezte a napjaimat.

Hetekig álmatlanul vergődtem éjjelente, küzdöttem a dé-monjaimmal, de hiába futottam át éjjel a szobájába, csak egy hideg, üres ágy fogadott. Sokszor így is ráfeküdtem, elképzel-tem, ahogy a takarót megemelve invitál maga mellé, és igyekez-tem felidézni teste melegét, ami megnyugvást hozott nekem. Hangosan zokogtam utána, miközben azon gondolkodtam, mit rontottam el, mivel bántottam meg, hogy elhagyott.

Fáradtan és kimerülten ébredtem, és minden reggel az agyam parancsára mechanikusan indultam el az iskolába. Az órák, az ebéd, a hazaút, minden lépés kiszámított, érzelemmentes mozdulattá vált. Búskomor és agresszív lettem. Pizkosul szen-vedtem, de legalább rémálmaimban láthattam és érezhettem őt. Ez is jobb volt a semminél.

Négy évvel később

– Jól van már! Mindenem megvan – nyugtattam anyámat, aki nem akart eresztetni öleléséből.

– Annyira fogsz hiányozni... – hüppögte könnyes sze-mekkel. Viszont nem engedtem befejezni mondandóját. Ezt hallgattam azóta, amióta kiderült, hogy felvételt nyertem a Yale-re.

– Majd jövök, amikor tudok. Alig négy órára leszünk egy-mástól – magyaráztam, habár mélységesen felháborított a kép-mutatása.

Persze a bátyám lelépésekor nem aggodalmaskodott, sőt, az arcvonásai egy pillanatra sem rezdültek, miközben John a bő-röndjét pakolta. Szó szerint fapofával csinálta végig a kiköltő-zését. Nekem meg itt játszsa a szerető anyát, akinek hiányzom.

Szerencsére annak idején a véletlennek köszönhetően elég hamar rájöttem az igazságra a bátyám távozásával kapcsolat-ban. Ezek után Johnny is beavatott a valós okokba, így többé nem hibáztattam

őt. Nagyon sokáig nem jött haza, még ünne-pekkor sem, amit meg is értettem. Titokban annyiszor beszél-tünk, ahányszor csak lehetősége adódott rá. Mióta elköltözött otthonról, minden ismeretlen és rejtett számot felvettem, mert általában csupán így léphetett kapcsolatba velem.

Neki sem lehetett egyszerű, viszont megnyugtató, hogy idővel megtalálta a helyét, és barátokra lelt. A szülők előtt mé-lyen hallgattam, hogy tudok mindenről, ők pedig tovább szí-néskedtek, mintha kizárólag John döntése lett volna a költözés.

Most itt, az egyetem kollégiumában végre nélkülük élhet-tem tovább az életem, aminek felettébb örültem. Apám már rég elköszönt, és a kocsiban várta anyámat. Nagy nehezen, de végül ő is lement, és beült a járgányba, aztán elhajtottak. Hosszan néztem utánuk, miközben hatalmas kő gördült le a mellkasom-ról, és megkönnyebbülés lépett a helyébe.

Nagyon hamar beilleszkedtem, habár elsőévesként rende-sen kaptam az ívet a végzősöktől. Testi adottságaim és közvet-lenségem miatt szerencsésnek mondhatom magam, így pár hét alatt sikerült a menők táborában helyet kapnom. A csajokkal is könnyen ment az ismerkedés, habár örömmel tapasztaltam, hogy az ország minden részéből érkező lányok inkább a kalan-dot, mint a komoly kapcsolatot keresték. Mivel akkor még én sem vágytam többre, ezért nagyon bejött ez a hozzáállás, ki is használtam minden alkalmat.

Legnagyobb meglepetésemre, miután kirepültem a csalá-di fészekből, John élt az eltáv lehetőségével, és meglátogatott. Amikor tudomást szereztem erről a tervéről, szégyenszemre majdnem elbőgtem magam, egy pillanatra ismét az a sebezhető, megtépzott gyermek voltam, akit anno otthagytott.

– Helló, öcskös! – üdvözölt, amint kiléptem az egyetem épületéből.

Megdobbant a szívem, hiszen évek óta vártam erre a ta-lálkozásra. Ott támaszkodott a bejárat melletti korlátnál, az egyenruha súlya szinte érezhető volt a távolból is, idegen árnya-latot festett gyerekkori emlékeimre. Még innen is hatalmasnak és tekintélyt parancsolónak tűnt, de a tekintete meghatottságról és szeretetről árulkodott. Leszartam, ki mit lát, vagy gondol. Azonnal odaléptem hozzá, és átöleltem, miközben erősen pis-logtam, hogy könnyeimnek ne engedjek utat.

– Kivettem egy szobát egy közeli hotelben, gyere! – lapo-gatta meg a hátam, felkapta a csomagját, majd elindultunk. Behuppantunk az autóm-ba, és célba vettem a megadott címet.

John egy kétágyas szobát foglalt, így az itt-tartózkodása alatt végig együtt lehetünk. Miután birtokba vettük a helyiséget, fel-frissítettük magunkat, utána elmentünk kajálni.

– Mesélj, milyen az élet a Yale-en?

– Nem panaszkodom, az órák elég érdekesek, bár akad egy-kettő, amit szívesen kihagynék. A kaja kimondottan ehető, és a csajok! – tártam szét a kezemet. – Nem kell sokat tenni értük, szó szerint a karjaimba omlanak. Imádom ezt a részét – röhögtem. – Némi kellemetlenség, hogy ketten osztozunk egy szobán, így néha be kell vetnünk egy kis logisztikát. Habár autóban szexelni sem utolsó dolog.

– Jól van, látom, a lényeges dolgok megvannak – mosoly-gott sokatmondóan. – Otthon mi a helyzet?

– A szokásos, semmi változás – húztam el a számát.

Ez azt jelentette, hogy apánk továbbra is rideg, anyánk meg kompenzál az egyik fia elvesztése miatt, és a színjátéka folyta-tódott, egy percre sem esett ki a szerepéből. A bátyám lelépését távolságtartóan csinálta végig, most pedig a kedvenc ételeim-mel és a legmenőbb ruhákkal próbált megvásárolni, de minden egyes közeledésétől, érintésétől a hideg futkosott a hátamon.

– Még mindig neheztelsz rájuk? – érdeklődött Johnny. Soha nem tudtam hova tenni az ilyenfajta kérdéseit, hiszen ő is ezt teszi. – Rendben, ne válaszolj, látom. De szerintem ideje lenne felnőni, és abbahagyni a duzzogást – jelentette ki komolyan.

Először értetlenül meredtem rá. Aztán ahogy leesett, mit is mondott, forrni kezdett bennem a düh, és kikeltem magamból:

– Duzzogás? – A kijelentésétől úgy éreztem, egy láthatatlan ököl csapott gyomron. – Ez most komoly? Az, hogy elküldtek, szerinted normális?

– Lépj már túl rajta! – A hangja rideg volt, mint az acél.

– Elmondtam ezerszer, hogy nekem jó ott, megtaláltam a helyem, sőt komoly célokat tűztem ki magam elé.

– Ja, azért nem jársz haza!

– Az más, nem rólam van szó. Engem raktak ki, nem téged – erősködött.

– Nekem a képembe hazudtak, végül is semmiség! – csó-váltam ingerülten a fejem. Minden egyes alkalommal ugyanez a beszélgetés zajlott közöttünk. Képtelen túljutni azon, hogy nem felhőtlen a kapcsolatom anyámmal. Érdekes, apámhoz való hozzáállásom sohasem került szóba. – És arról se feledkez-zünk meg, hogy nem csak téged viselt meg, amikor elküldtek... – tettem ezt az apró észrevételt. – Tudod, hogy anyát is az a zsarnok tartja sakkban. Nem tehetett mást – próbálta menteni a helyzetet. – És akkor miért nem beszélsz vele? Mindig hozod a mini-mumot, azonban semmi személyes. Teljesen kizártad az életed-ből – hánytam a szemére. Könnyű kioktatni, azonban ő sem különb. És gyűlöltem ezeket az okoskodásokat. Tudom, mit érzek, ez hadd tartozzon már kizárólag rám.

– Oké, látom, hajthatatlan vagy. Remélem, egyszer jobb be-látásra térsz – hördült fel, és megadóan felemelte a két kezét.

– Szerintem beszéljünk másról! – Ezt hallva bólintott.

– Most mesélj te! – fordítottam vissza a társalgást. Bár ne tettem volna! Amit a szemében felfedeztem, az nem nyugtatott meg.

– Befejeztem az akadémiát, és vége a kiképzésnek is – kezdte.

Némán vártam a folytatást, miközben a gyomrom liftezett. Esküszöm, éreztem, hogy amit mondani akar, az rohadtul nem fog tetszeni.

– Szóval már éles bevetésekre megyek, amint visszaértem. – Továbbra sem szólaltam meg, vártam, hogy folytassa. – Ki-küldetésekre. Black csapatában kaptam helyet – meredt rám érzelemmentes tekintettel, és értetlenségem, valamint szorongá-som láttán részletesebben is elmagyarázta az iménti kijelentését. – Kapunk egy célállomást, ott tartózkodunk, amíg a feladatot nem teljesítettük. Az ott történekről neked sem beszélhetek. Fogalmam sincs, mennyi időre fogok eltűnni, de amint újra a bázison leszek, jelentkezem.

– Kurva jó! – fakadt ki belőlem ingerülten. Sejtettem, hogy valami baromira nem fog tetszeni. Hát ez az egész! – És bizto-san vissza fogsz jönni? – A világ leghülyébb kérdését tettem fel, mégis jogosnak éreztem.

– Nem tudhatom – válaszolta. A hangjából kicsendülő higgadtságára a gyomrom azonnal görcsbe rándult. Kiborított, hogy ennyire közönyösen beszél erről az egészről.

– Ez most komoly, önként akarsz a halálba sétálni? Tényleg ezt szeretnéd? – borultam ki kicsit hangosabban, mint amen.-nyire szerettem volna.

– Hé, nyugi! Nem tervezem otthagyni a fogam, de benne van a pakliban. Ezért is akartam veled személyesen találkozni, mielőtt elindulok az első éles bevetésemre. – Majd elővett a zse-béből egy összehajtott lapot, és felém tolta az asztallapon.

Remegő kézzel nyúltam utána, miközben azzal a kibaszott gombóccal küzdöttem a torkomban. Kinyitottam, és ráemel-tem a tekintetem.

– A legfontosabbak, amiket tudnod kell, ha... – csuklott el a hangja, majd megszorította a kezemet. – Alex, én ezt vá-lasztottam. Ott rátaláltam a családomra, otthon érzem magam. Lehet, hogy hülyén hangzik, de szeretem a hivatásomat. Alig várom, hogy indulhassak, hogy éles helyzetben is kipróbálhas-sam magam – magyarázta olyan lelkesedéssel, hogy a torkom kezdett felszabadulni, az akadály szinte el is tűnt.

Régen megtalálta a helyét a hadseregben, ez a beszélgetése-ink során is kiderült. Eleinte haragudtam, azonban mára meg-értettem. Most ez a következő lépés, amit el kell fogadnom, hogy neki ez az élete, és ebben muszáj támogatnom. Nyeltem egy nagyot, majd mosolyt erőltetve az arcomra, ránéztem.

– Aztán kurvára gyere haza, mert különben... – csóváltam a fejem, miközben kerestem a szavakat. John megragadta a ka-rom, és megszorította.

– Nem szándékozom meghalni, de azért azt tedd el – ve-tett egy éles pillantást a lapra, amit még mindig a kezemben tartottam.

– Jól van – bólintottam, és zsebre vágtam.

Mivel megakadt a beszélgetés, elterelésként felálltam, oda-mentem a pulthoz, és rendeltem kaját magunknak. Közben a fejemben zakatoltak a ki nem mondott kérdések, amelyekről tudom, hogy örökké megválaszolatlanul maradnak. Féltettem, baromira rettegetem, de közben rohadtul büszke is voltam rá!

6 hónappal később

– Öcskös – hallottam a bátyám hangját a vonal másik végéről, miközben melegség járt át.

A világ egy pillanatra megállt, a közel fél éve bent tartott levegő végre utat tört magának, és fellélegezhettem. Hatalma-sakat nyeltem, hogy a könnyeimnek most se adhassak utat, de komoly küzdelem kellett hozzá. Ez a fél év rendesen megviselt, nem akadt olyan óra, hogy valami ne emlékeztessen arra, hogy éppen egy harctér közepén, fegyverropogások közepette vívja valaki más háborúját. A hónapok alatt a gyomrom szinte össze-zsugorodott a feszültségtől, minden hirtelen zajra összerезzen-tem. Egyetlen nyugodt perc sem adatott...

Az elmúlt időszakban a lányokat sem értékeltem annyira, inkább komolyabb kapcsolatot kerestem, amit úgy tűnt, Claire személyében meg is találtam. Szükségem támadt a babusgatásra, az állandóságra, egy menedékre, amíg hírt nem hallok a bátyámról. Jó érzéssel töltött el, ahogy elterelte a gondolataimat, és olykor még a lelkemet is kiönthettem neki.

– Johnny – nyögtem elhaló hangon.

– Két nap múlva eltávra jövök, lenne kedved...

– Hülyéskedsz!? – A szavába vágtam, a szívem a torkomban dobogott. – Ez nem kérdés!

Pár nap múlva már a Yale épülete előtt újra ölelhettem a test-véremet. A menetrend nem változott, átcuccoltunk a szállodába. Miután levette a pulcsiját, a fedetlen karján kisebb sérülést fedez-tem fel. Ezek után jobban szemügyre vettem, és akkor tűnt fel a fáradtság a tekintetében. Az arca is meggyötörtebbnek látszott, annak ellenére, hogy imént fürödhetett és borotválkozhatott.

– Na, mesélj! Milyen volt? – érdeklődtem, amint végre le-ült. Sejtettem, hogy részleteket nem mondhat, de rohadtul ér-dekelt, ő miként élte meg az egészet.

– Hihetetlen! Szavakkal ki sem fejezhető. Soha az életben nem fostam annyira, mint ott – magyarázta lelkesen. Ellent-mondásos kijelentéseit a tekintetében megjelenő tűz és szen-vedély azonnal helyre tette. – Egyszerűen felfoghatatlan az a bizalom, amit adunk és kapunk. Bajtársak vagyunk, és ez éles-ben valahogy jobban megmutatkozik, amikor félszavakból vagy akár anélkül is megértjük a másikat. Szinte olvasunk a társunk gondolatában. Másrésről pedig leírhatatlan az az adrenalin, ami a túlélésre ösztönöz minket. A golyók süvítésének hangja vagy a robbanások mind arra mutatnak rá, hogy ott valóban élőnek érzem magam. Rettegünk, mégsem félünk – nevetve csóválta a fejét, mert ennél jobban képtelen volt leírni az érzéseit.

Értettem a kettősséget mondandójában, de akkor sem bír-tam a helyébe képzelni magam, és átélni azt az izgalmas stresszt, amit igyekezett körülírni. Egyszerűen elfogadtam, hogy imádja, és ezt akarja csinálni.

– Lőttél is? – bizonytalanul szóltam hozzá. Mivel minden-nél jobban ismertük egymást, John tudta, mire vagyok kíváncsi.

– Igen – bólintott. – Többet, de ha nem én húzom meg a ravaszt először, akkor...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Megpróbáltam meg-emésztetni az információt, miszerint a bátyám embereket lőtt le. Persze, háború, ha nem ő a gyorsabb, akkor most a testvérem lenne halott, és sorolhatnám az érveket... De basszus, akkor is embert ölt!

– És milyen érzés? – tudakoltam, mert érdekelt, hogyan dolgozza fel ezt az egészet.

– Alex, katona vagyok, az a dolgom, hogy... Szóval nem kerülhettem el, hogy meghúzzam a ravaszt. – Elbagatellizálta, azonban tekintetemmel nem eresztettem, ezért egy mély sóhaj-tás után folytatta: – Az

első után hányinger fogott el, csak hogy szerencsére nem jutott időnk megélni a helyzetet. Viszont ál-maimban tovább kísértett a dolog, de hamar átlendültem rajta – húzta a legkevésbé sem őszinte mosolyra a száját. – Rengeteg pszichológiai szarságon vagyok túl, hogy ez ne törjön össze – közölte tényként, habár távolról sem éreztem rajta, hogy ezek a terápiák segítettek volna neki.

– Hogyan lehet erre felkészülni, vagy hogy lehet ezt egyáltalán feldolgozni? – érdeklődtem, mert civilként el sem tudtam képzelni, hogy ez normális lehet bárkinek is.

– Már a kiképzés során szándékosan és módszeresen tesznek ki minket pszichológiai nyomásnak, ami alatt igyekeznek fel-készíteni erre. A civil én lebontásával kezdődik, a végső cél az, hogy egy új, erősebb, fegyelmezettebb és megingathatatlanabb katonát hozzanak létre. Megtanuljuk, hogy a csapat a legfontosabb, és a saját túlélésünk a bajtársaink túlélésével egyenlő. Va-lamint, hogy a harcban nincs helye félelemnek, a büntudatnak vagy a megbánásnak. Habár szerintem mindez semmit sem ér – mészáros el, és tekintete a távolba révedt, majd egy fejrázás után folytatta mondandóját: – Ott, akkor, amikor felfogod, hogy a te fegyvered által veszítette el az életét egy ember, leírhatatlan. Az első bevetés után azonnal fel kellett keresni a parancsnok nyomására a pszichológust, aki segített a feldolgozásban. A töb-bi eset utána sokkal könnyebb lett. Főleg, ha az lebegett előttem, hogy életben maradtál. Nem egy utolsó érzés az sem, hogy nem te nyiffansz ki. Sőt, megkönnyebbülés. Persze, később a lelkiismeret azért számonkéri a dolgokat, ugyanakkor ez a hivatásom – magyarázta átszellemülten.

Szavai megfagyasztották a levegőt, és bár felkavaróan hang-zottak, kíméletlen logikájukat nem lehetett vitatni.

– Oké! – nyugtáztam az elhangzottakat.

John rideg, magabiztos, harcos viselkedése megnyugtató volt, mert ez volt ő, akire mindig is felnéztem: a bátor, aki nem enged a bántásoknak. Ugyan láttam a lelkében a sebeket, de a hangjában és a tekintetében ugyanazt az erőt éreztem, amit gyerekkoromban is. Azt hittem, ez az energia gyógyír a sebekre. Azt hittem, ez John. Bár sebezhető, mégis rettenthetetlen.

Végül könnyedebb témákkal folytattuk, és este bevetettük magunkat az éjszakába. Claire csatlakozott hozzám, John pedig újított magának egy ideiglenes partnert.

Három nap múlva a bátyám elutazott, én meg visszatértem a kollégiumba. Pár hétre rá rajtakaptam a barátnőmet, hogy megcsalt a szobatársammal. A kezdeti dühömet hamarosan őszinte megkönnyebbülés váltotta fel. Természetesen elsőként a tombolás tört ki belőlem, a férfiaságomnak nem igazán esett jól ez a megaláztatás.

Amint csendesedett bennem a harag, rájöttem, hogy a bi-zalom, amit belé vettem az elején, a testvérem megérkezése után már nem is tűnt olyan fontosnak. Megváltozott a kapcsolatunk, sokkal felszínesebbé vált. Ugyan ideiglenesen megkap-tam Claire-től azt a támaszt, amiről azt hittem, szükségem van rá, de John látogatása rádöbrentett, ez mindössze pótlék volt. Egy idő után felismertem, hogy csupán kihasználtam a lányt, mert egyszerűen nem akartam egyedül maradni.

Ezek után béreltem magamnak egy lakást, természetesen két hálószobával, hogy ha a bátyám megint a városban jár, legyen hol aludnia.

John a következő látogatásakor már közel sem tűnt annyira nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak. Folyamatosan pásztázta a környezetet, minden hangosabb zajra felfigyelt. Beszélgetéseink alatt a keze vagy ökölbe feszült, vagy remegett. Türelmetlenebb és ingerültebb lett. Próbálta fegyelmezni magát, de azért nekem mégis feltűnt. Egyelőre nem adtam hangot a dolgoknak, vár-tam, hogy ő hozakodjon elő velem.

Ráadásul az éjszakai is fokozatosan egyre keményebbek-ké váltak. Eleinte rémülten hallgattam a szobájából átsűrődő üvöltést, zokogást, mintha éppen akkor élte volna át újra a poklot. Én azonban csak tehetetlenül fekvődtem a sötétben. Előfor-dult, hogy percek múlva elcsendesedett, viszont amikor

nem, átmentem hozzá. Először az állapota vágott gyomorszájon, amint az ágy szélén összekucorodva zihált, és izzadva remegett. Kiakasztott a látvány, a bátyámat, aki eddig az erőt, kemény-séget és határozottságot testesítette meg, most sebezhetőnek és gyengének láttam. Ez a tény zavaróan és ijesztően hatott rám.

Amikor pedig még nem tért magához rémálmából, meg-próbáltam felrázni. Erről viszont azonnal leszoktam, miután kábultan is a padlóra terített pillanatok alatt. Amit a tekintetében láttam: elszántság, hogy megöljön. Miután kezdett magá-hoz térni, úgy váltotta fel a korábbi eltökélt szándékot a pánik és a szégyen. Ez döbrentett rá, hogy John már nem az, akit eddig ismertem.

Ezt követően nem halogathattam tovább, tudnom kellett, mi megy végbe a testvérem lelkében, elméjében.

Másnap reggel, miután mind a ketten rendbe szedtük ma-gunkat, beültünk a campus egy eldugott kávézójába. Idegesen piszkáltam a kanalat a kezemben, miközben a bátyám szótlanul forgatta a kávéscsészéjét. Hosszú csend után megszólaltam:

– Valami történt veled, John! Ez nem normális viselkedés – vágtam bele, de semmi reakciót nem kaptam. Végül megfon-toltan letette a porcelánt, majd a szeme az ablakon túli épületen állapodott meg.

– A rémálmok már egy ideje gyötörnek – vallott színt, majd meredten bámult rám. Tekintetemmel nem engedtem, hogy ennyiben hagyja, így egy sóhaj kíséretében folytatta: – Nyugodj meg, jártam pszichológusnál – rázott le.

– Oké, hallgatlak!

– Mit akarsz tudni? – kérdezte ingerültebben, miközben ujjával a kávéscsésze oldalán dobolt. Amikor meglátta, hogy észrevettem, ökölbe szorította a kezét, majd az ölébe ejtette.

– Kérlek, aggódok! Tudnom kell, mi történik veled. Meg-ijeszt a viselkedésed – próbálkoztam tovább.

– Nem kell félned tőlem. Ami az éjjel történt, nem fordul-hat elő többször. Soha ne nyúlj hozzám, ha nem vagyok ma-gamnál! – utasított szigorúan, majd halkan hozzátette: – De mindegy is, ezek után magamra zárom az ajtót.

– Nem ez a megoldás... Mondd el! Tudnom kell, hogy... – masszíroztam meg a halántékom, nem találtam a szavakat.

– Amit a szemedben láttam, megrémített. Konkrétan meg akar-tál ölni – közöltem a tényeket, és újra átéltem, ahogy ujjai a nyakam köré fonódnak, és szorítanak. Ösztönösen odanyúltam, a testvérem pedig végigkövette tekintetével a mozdulatomat.

– Sajnálom, őszintén – sütötte le a szemét. – Erre vagyok kiképezve, nem lankadhat a figyelmem...

– Még alvás közben sem? Akkor mikor pihensz? – vágtam a szavába, mire ő felhorkant.

– Nem sokat alszom. De a terápia és a gyógyszerek segítenek.

– Azt látom, majdnem kinyírtál az éjjel. – Ahogy elhagy-ták a szavak a számat, máris megbántam. – Sajnálom, nem így gondoltam.

– Igazad van. Ez az első hetem az eltávból. Ilyenkor a testem még harcol, és az adrenalin hiánya felerősíti a tüneteket.

– Mióta vannak rémálmaid? Ezekben ismét átéled, ami ott történt?

– Mindig is voltak, viszont nem ennyire erősek. És igen, az agyam beragad egy adott traumába, ezért újra és újra lejátszód-nak a gondolataimban és álmaimban, mintha egy soha véget nem érő film lenne. Akármilyen kiválthatja, akár egy ajtócsapódás, egy szag vagy egy hirtelen mozdulat. Ráadásul nem kizárólag a rémálmokkal kell megküzdennem. Képtelen vagyok pihentető-en aludni, mert állandóan résen vagyok. A pszichológus szerint ilyenkor a testem és az agyam harcra vagy menekülésre kész ál-lapotban van, még akkor is, ha már biztonságban vagyok – ma-gyarázta tárgyilagosan. Örültem, hogy őszinte velem, azonban megrémítettek szavai.

– És ezen is segítenek a gyógyszerek?

– Nagyjából. Kapok mindenfélét: antidepresszánt, Alfa-blokkolót és altatót. De ezek csak a terápia kiegészítői. Min-den egyes küldetés után átesünk egy standardizált egészségügyi vizsgálaton, ami

magába foglalja a mentális állapot felmérését is. Ha a szakorvos úgy ítéli meg a beszámolóm alapján, hogy további segítségre van szükségem, akkor javaslatot tesz ezekre, vagy előírja a további pszichológiai támogatást. A parancsnokunk utasítására a csapatom mindig elfogadja az ajánlásokat. Így egyénileg nem kell szégyenkeznünk a gyengeségünk miatt – nyugtatott meg.

Részen sikerült elcsitítanom az aggodalmam. John egy pillanatra lehajtotta a fejét, de az öklét továbbra is szorította. Egy hatalmas sóhaj hagyta el a száját, amiben az elmúlt hónapok nyomása és büntudata egyszerre szabadulhatott fel. Örültem, hogy elmondta, nem tartotta magában, hanem legalább velem szemben képes volt őszintének lenni. Éreztem a sérülékenységet, és a félelmét, hogy ezzel a vallomással nehogy lerombolja az erős és megbízható testvér képét.

– És ez megéri neked? Továbbra is ezt akarod csinálni? Ha így folytatod, egy emberi roncs lesz belőled – firtattam tovább, mert egyáltalán nem értettem, miért csinálja ezt.

– Tudom, hogy ezt nehéz megértened, de ott minden más. Ott egyértelmű, mi a dolgod. Tudod, hogy a hadsereg a családunk. Amikor elkerültem otthonról, ez volt az egyetlen hely, ami kereteket adott. A bajtársak, a hivatás... Ez tart életben.

John hangja megingathatatlanul csengett. Próbáltam tiszteltetben tartani a döntését, talán elfogadni, mert nincs beleszóla-sum, de egyetérteni azt soha nem fogok.

– De mi van azzal, amit tettél? A küldetések, a gyilkosságok? Hogy lehetsz erre ennyire rohadtul büszke?

– Természetesen nem a gyilkosságra, de arra igen, hogy a bajtársaimat hazahozom. Az adott helyzetben egy másodperc alatt kell döntenem, hogy én és a csapatom maradunk-e életben, vagy azok, akik fegyvert fognak ránk. Ez az elhivatottság, Alex – jelentette ki ridegen és érzelemmentesen.

– Neked teljesen elment az eszed! Szerintem átmosták az agyad. Önként normális ember nem vállal ilyet. Miért pont neked kell a hőst játszani?

– Mert ha nem én, akkor ki? Ezt a világot meg kell védeni. Még ha közben szörnyeteggé is válok – zárta le a beszélgetést, amivel egyet is értettem, mert baromira nem bírtam feldolgozni a hallottakat.

Nem láttam értelmét tovább feszegetni a témát. John dön-tött, én csak beletörődhettem. Arról viszont meggyőződtem, hogy valóban ezt akarja csinálni. Miután láttam, hallottam, egy pillanatig sem kételkedtem tovább. John végre kiteljesedett, ha-zatalált önmagához. És ez számított csak igazán. Nekem meg maradt a feldolgozás, ami nem tűnt könnyű feladatnak. Szerencsére mindig akadt valaki, akin levezethettem a feszültségem.

1. fejezet

John

2013 nyara

Ki vagyok én valójában? Ezen a kérdésen rágódtam, és hiába próbáltam megválaszolni, nem sikerült. Távol az otthonomtól, a senki földjén tükörbe néztem, és megpróbáltam rájönni, kit látok benne.

Amikor az Akadémiára kerültem, egy lázadó, öntelt, min-dent tudó kamasz voltam. Az intézmény pillanatok alatt letörte a szarvam. Ugyan próbálkoztam még egy ideig, de rá kellett jönnöm, hogy esélytelen, mindig én kerültem ki vesztesen. Idő-vel megtörtem, és végül beálltam a sorba.

A szabálykövetés, a parancsteljesítés az esetemben az életem részévé vált. Közel négy éve kizártam a múltam, egyedül a test-vérem jelentette számomra a normális világot.

Sokat járt az eszem a gyerekkoromon, talán valamit másképp kellett volna tennem, főleg Alex miatt. A mai napig rettenetesen fáj, hogy magára hagytam őt, de szerencsére a kapcsolatunkat nem tudták tönkretenni. Az Akadémián sok mindent megta-nultam, magamról is, de legfőképpen kezelni az indulataimat.

Ez fontos egy olyan vezetőnek, aki harcba viszi az embereit. Nem mondom, hogy könnyű, viszont szeretem, amit csinálok, és állítólag jó is vagyok benne. Bár a veszteségeket a mai napig nem bírtam feldolgozni, főleg, amikor egy kiskorú az áldozat.

Igen, lőttem már le embereket, és igen, lőttem le gyereket is. Vagy ő, vagy én! Itt az én és a társaim élete a tét, ezeket a kölyköket gyilkolásra képezték ki. Borzalmas látni és megélni azt a valóságot, amiben tizenévesen, gépfegyverrel a kezükben gyilkolnak. Erre születnek, egészen kiskoruktól katonáknak nevelik őket. Ezek a mentségeim, mert különben beleőrülnék.

A kiképzés megtanított rá, hogyan írjam felül az ösztöneimet. Arra kényszerítettek, hogy parancsokat hajtsak végre, miközben a testem azt üvölti: menekülj!

Később a bajtársakkal sem beszélünk róla, a pszichés túlélés szempontjából ez bizonyult számunkra a leghatékonyabb me-chanizmusnak. Viszont az eltáv alatt a bevetések során elfojtott érzelmek úgy törnek fel, mint a vulkán. Az elnyomott emlékek, a gyilkosságok, a gyerekkel és a bűntudat a legnehezebb részek, amik a rémálmaimban teljesednek ki. Ezeket soha nem leszünk képesek teljesen feldolgozni, még segítséggel sem. Az életünk romokban, roncsok lettünk, pedig fiatalok vagyunk. Amit átéltünk, azt senkinek sem lenne szabad, és ez kísért ben-nünket, ha akarjuk, ha nem.

Szörnyű, amit tapasztalunk, sokszor nem értem a miértjét, de a parancs az parancs. Megkapjuk a célszemélyt, vagy egyéb feladatot, a helyet, az időpontot, és mi cselekszünk. Semmi sem számít, minden és mindenkin keresztül kell vinni a feladatot. Ott, abban a pillanatban kizárólag a társaidra számíthatsz, ők jelentik az életet és a biztonságot. A rendszer által jól felépített és fenntartott kölcsönös bizalom ad képességet a túlélésre. Ha valaki megtöri ezt, az nemcsak személyes árulás, hanem a csapat és a küldetés cserbenhagyása is, ami súlyos következményekkel jár.

A megélt tapasztalatok, élmények rádöbbsentettek, hogy össze sem lehet hasonlítani az én nevetségesen szar gyerekke-rommal. Az közel sem volt ennyire nehéz, kegyetlen. Minden viszonyítás kérdése. Sokszor hálát adtam, hogy élek, van csa-ládom, és van hova mennem. Ezekben a helyzetekben csupán egy számít: a célunk, hogy hazajussunk. Ők tartottak minket életben, az otthon maradtak.

Ez a felismerés vezetett oda, hogy az eltávok alkalmával már egy ideje hazalátogatok, és megtanultam értékelni a családomat, bármilyenek is legyenek. Fontosak nekem, még apám is azzá vált, a magam módján szívlelem őket. Rengeteget változtak ők is, sokat fejlődött a kapcsolatunk.

Alex kivétel, őt valóban szeretem, és sokszor piszkosul hi-ányzik. Imádom a konokságát, a nagyképűségét, és olykor a naivitását. Sokszor előre látom, milyen pofonba fog beleszaladni. Eleinte figyelmeztettem, de rájöttem, csak a saját hibájából tanulhat. Hagytam, hogy tapasztaljon, aztán jól kibeszéltük a dolgokat. Ő mindig felnézett rám, szerencsére köztünk meg-volt a feltétel nélküli bizalom, ami viszont okot adott a túl-élésre. Az összes lehetőséget kihasználtam, hogy kapcsolatban maradjunk, és jó testvérek lehessünk a távolság ellenére is.

De ne feledkezzünk meg az eredeti kérdésről! Ki vagyok én? Hát egy huszonhét éves, fülig szerelmes férfi. Életemben először úgy érzem, most minden a helyére kerülhet. Merengésemből egyik bajtársam viccelődése rántott ki.

– Mit vigyorogsz, Johnny fiú? Tetszik a tükörképed? Gyere ki, ha gondold, szívesen helyre teszek egy-két dolgot azon a helyes kis pofidon – öklözött a karomba David, miután végzett a zuhanyzással.

– Hagyjál, nem magamat bámultam!

– Biztos egy nő vette el az eszed, ismerem ezt a nézést! – rö-högött, majd mindketten elindultunk vissza a sátrunkba.

– Szerelmes vagyok – vallottam be.

– Van neve a kicsikének?

– Kat, ő a világ legcsodálatosabb nője. Annyira szép, okos... – A haverom öklendezni kezdett mellettem.

– Te kérdezted! – vágtam vissza.

David még forgatta a szemét, de aztán nevetve meglökött.

– Jól van, mesélj! Ki a csodás választásod, aki így elvette az eszed?

Közben beértünk a szállásunkra, és persze azonnal szétkür-tölte, hogy epekedek egy lány után. Kérdések ezreit kaptam, és követelték a képeket.

– Rendben, amíg öltözünk, addig mesélek – adtam meg magam. Miért is ne? Örültünk egymás boldogságának, hiszen bajtársak vagyunk, szorosabb a kapcsolatunk, mint a családunkkal.

– Katet egy kórház várójában ismertem meg. Az öcsém barátnőjéhez, Lenához mentünk be mindannyian. Mivel egyszerre csak egyvalaki lehetett bent a kórteremben, természetesen a test-vérem ment be hozzá. Így mi ott maradtunk kettesben a folyosón. Beszélgetni kezdtünk, szóvá tette a hasonlóságomat Alexszel...

Hat hónappal korábban, Yale Egyetemi Kórház

– Kettesben maradtunk – jelentettem ki, mint egy idióta.

– Ha úgy vesszük, igen. Habár rengeteg embert látok a folyosón rajtunk kívül – vázolta a tényeket Kat.

– Oké, igazad van. Mióta ismered Lenát? – próbáltam életben tartani a beszélgetést.

– Még nem túl régóta, a tanév kezdete előtt egy héttel kötött hozzám, de olyan, mintha testvérek lennénk, azonnal megszerettük egymást – válaszolta.

– Szóval hiszel a meglátni és megszeretni mondásban? – Te idióta, hogy kérdezhettél ilyet?! Ő értetlenül rám nézett, majd elnevette magát.

– Mi nem úgy élünk együtt. Lenának van barátja, az öcséd! Nem rémlik? – magyarázta jókedvűen. Hihetetlen, hogy egy perc alatt lejárattam magam. Gratulálok, John! Ennyit rólam, aki mindig tudja, mit mondjon.

– És van barátod? – tettem fel a következő remek kérdést.

– Nincs! Miért, szeretnél az lenni? Milyen muris lenne, ha a legjobb barátnőmmel egy ilyen tökéletes testvérpárral mutatkozhatnánk – méltózkodott el.

Egy másodpercre lefagytam a válaszára. Nem bírtam eldönteni, most viccel-e, vagy őszintén gondolja. Még ilyet nem éreztem soha, ez a lány pár perc alatt kihúzta a lábam alól a talajt. Végem volt egy pillanat alatt. Zavaromban köhögtem, és próbáltam összeszedni magam. A kiképzés és a harctéri tapasztalatok, miszerint egy másodperc alatt hozok döntéseket életről és halálról, csődöt mondtak, egyszerűen nem bírtam egy normális mondatot összerakni. Ha agyonvernének, sem emlékeznék rá, mikor történt velem utoljára ilyen. Valami frappáns válaszon agyaltam, de hamarabb törtek elő belőlem a szavak.

– Szívesen lennék a pasid! – feleltem, mintha egy romanti-kus vígjáték főszereplője lennék, de a rendező elfelejtett volna szólani, hogy le kellene lassítanom. Mi a fasz?! Szívesen lennék a pasid? Ennél bénább udvarlást elképzelni sem lehet. Ő persze rázta a fejét fülig érő mosollyal. – Nem úgy értettem. Gondolom, lecsapom a magas labdát. – Remek, még magyarázkodom is.

Jobb kezemmel megmasszíroztam az arcom, mert úgy éreztem, mintha lángra kapott volna.

– Nyugi, csak vicceltem – mentett meg. Viszont a hirtelen felismerés, hogy kizárólag poénnak szánta, elszomorított.

– Miért, olyan elképzelhetetlen lenne? – vágtam vissza magabiztosan, azonban választ nem kaptam, mert megjelent Alex.

Kat is elsietett a barátnőjéhez a kórterembe. Amint eltűnt, magányosan ültem ott, és azon járt az agyam, hogy ez a lány pár perc alatt felforgatta a világomat. Azt hittem, mindent láttam már, azonban ez... ez valami teljesen új dimenziót nyitott meg előttem.

Miután Kat visszajött, beszámolt Lena állapotáról:

– Szerencsére nem történt komolyabb baj, fizikailag nem esett bántódása, lelkiileg kell majd feldolgoznia a zaklatást. A helyzethez képes jól van, időre lesz szüksége, de erős, túl lesz rajta – győzködött minket, vagy inkább saját magát.

Ő is nagyon megijedt, amikor megtudta, mi történt, de miután az orvosok elmondták, hogy barátnője rendben van, és hamar felépülhet, akkor megnyugodott.

– Mivel mi nem tehetünk többet érte, hazaviszlek nagyon szívesen – ajánlottam fel, de ő ragaszkodott hozzá, hogy ma-radjon. Láttam rajta, mennyire felzaklatta a dolog, ezért nem tolakodtam tovább, inkább vele akartam törődni.

– Hogy vagy?

– Nem túl jól. Szörnyű, hogy egyáltalán ilyen megtörtén-het. És pont Lenával? Amikor éppen kezdtek jól alakulni a dol-gok Alexszel. Annyira drukkolok nekik. Eleinte nehezemre esett hinni a csődör testvérednek, mivel a híre megelőzte. Az egyete-men szinte mindenki ismeri. Még hozzám is eljutottak a hírek, hallottam a nőügyeiről és a szabályáról. Elhiheted, mennyire gyomorforgató látvány, ahogy körbezsongták azok a libák. És pont ő? Mit akarhat az én szolid, kedves, önzetlen barátnőmtől? De amit a tekintetében látok... az a szenvedély, a szerelem, hi-hetetlen, hogy így képes Lenára nézni. Bízom benne, és nagyon remélem, hogy soha nem játssza el ezt.

– Az ő ereiben is Connor-vér folyik. Meglátni és megszeret-ni, ez a mi hitvallásunk. Eddig az összes ismert férfi felmenőm az első pillanatban tudta, ki az igazi. Szerintem Alex sem kivétel.

– És te? – vágott szinte a szavamba. Ismét padlóra küldött, erre mit felelhetnék? Hogy én is megtaláltam a nagy őt? Szimp-lán hülyét csináltam magamból két mondat után. – Mi van, nagyfiú? Azt hittem, kemény vagy! Mégis zavarba jöttél? Nem akarsz a barátnődről beszélni? – cukkolt.

– Oké, te akartad! Vess magadra! Igen, én is beleszerettem első látásra egy csodálatos lányba – kezdtem. Észrevettem, hogy egy kicsit csalódott lett, de azért várta a folytatást, mivel nem szólt semmit.

– Egy kórház folyosóján hozott össze minket a sors, amikor a legjobb barátnőjét behozták. Az öcsém annak a lánynak a barátja... – Nem mesélhettem tovább, mert belém boksolt.

– Jaj, ne mondd már! Ennél hülyébb sztorit még nem is hallottam. Te így szoktál becsajozni?

– Hülye sztori? Kikérem magamnak, minden szava igaz!

– Mármint annak, hogy így szoktál becsajozni? – értetlen-kedett, de azért a szeme csillogott.

– Nem, hogy megtaláltam az igazit. Elhiszem, hogy elég bé-nán hangzik, hiszen alig egy órája botlottam beléd, azonban biztosra veszem, te vagy az. – És a romantikus vígjáték első fel-vonása véget ért. Leszerepeltem, mint egy tizenéves hősszerel-mes. Gratulálok, azonnal szerelmet vallani, nem randira hívni, nem udvarolni. Minek is az? Kat szótlánul, de annál döbben-tebben ült mellettem. – Bocsánat, nem akartalak megrémíteni. Csak válaszoltam a kérdésedre.

– Ez most komoly, vagy valami tréfát űzöl velem? Basszus, egy kórházban vagyunk, te pedig itt bolondozol! – hadarta in-gerülten.

– Igazad van, bocsánat. Elszúrtam teljesen. Viszont ha adnál egy esélyt, akkor szívesen elhívnálak egy vacsorára, hogy jobban megismerhessük egymást. Persze, ha ezek után még szóba állsz velem. És amikor a barátnőd is jobban lesz – tettem hozzá, hi-szen nem szabad megfeledkeznem arról, miért is vagyunk itt.

– Először szerelmet vallasz, aztán randira hívsz? – kuncogott.

– Tudom, nehéz eset vagyok, de legalább őszinte. Nos, mi a válaszod? Lenne kedved megismerni engem? – reménykedtem a pozitív visszajelzésben, már majdnem összefontam a mutató- és a középső ujjamat a hátam mögött. Szánalmas!

– Igen, örülnék neki. Azonban kérhetem, hogy lassíts egy kicsit? Még nem vagyok felkészülve a lánykérésre – nevette el magát, közben a kezét a szája elé szorította. Ennek ellenére is megbabonázott csilingelő kacaja, a szívem hevesebben vert, mint a legnehezebb bevetésen.

2013 nyara

– Megkönnyebbültem, addigra levegőt is vehettem, mert iz-galmamban szinte el is felejtettem lélegezni. Amit el lehetett rontani, azt tökéletesen hazavágtam – meséltem a fiúknak, akik röhögtek, és jóízűen gúnyolódtak rajtam.

– Főnök, hol hagyta a tökeidet? Mert az biztos, hogy nem voltak nálad! – Hangosan hahotáztak kivétel nélkül.

– Igazatok van, de szerintem ti sem szerepeltetek jobban an-nak idején. Emlékszem, mennyit bénáztál, Frank! És te, Tom, ha jól rémlik, te sem a tökeiddel bizonyítottál.

Ezen felbuzdulva ők is belekezdték a saját sztorijukba, rend-re felidéztek az első találkozásuk emlékeit. Tom, mint általában, a féltékeny oldaláról mesélt, aki egy bokorból leskelődött szíve választotta után, Frank pedig a saját maga által okozott kínos csendről, amikor elfelejtette a lány nevét.

Felszabadultnak éreztük magunkat, mert készültünk haza, ilyenkor sokkal oldottabb a légkör. Nincs nyomás rajtunk, fej-ben már mindannyian a családuknál jártunk. De most, hogy tudjuk, holnap mindenki ott hajthatja álmra a fejét, ahol sze-retné, előkerültek a sztorik. Ez amolyan levezetés.

– Uraim, tisztában vagyok vele, hogy pár óra, és szabadok, mint a madár, azonban jelenleg a katonaság berkein belül van-nak, ezért egy kis fegyelmet, ha kérhetem! – A parancsnok szá-vai acélosan csengtek, viszont a szája szélén mégis megvillant valami megértő mosoly. – Jó híreket kell közöljek önökkel. A következő akciót előrehozták, és mivel maguk még nem me-hetnek, így egy másik osztag oldja meg a helyzetet. Ezennel egy héttel meghosszabbítom az eltávjukat.

Óriási örömmujjongásba kezdtünk. Nagyon ritkán ilyen is előfordult velünk, azonban többnyire előbb vezényeltek vissza minket. A szívem ritmust tévesztett, csak Katre tudtam gondol-ni, hogy mennyi időt tölthetek vele.